

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว ในด้านจุดประสงค์ด้านการเรียนการสอนและฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว และด้านประโยชน์กับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2527 จากโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 750 คน จากโรงเรียนต่าง ๆ จำนวน 50 โรงเรียน และได้รับแบบสอบถามคืนมา จำนวน 693 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.40

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปยังกลุ่มตัวอย่างประชากร นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความคิดเห็นด้านต่าง ๆ ของนักเรียน โดยใช้ค่า "ที" (t-Test) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลพอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุ 17 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่เคยเป็นนักกีฬาโรงเรียน ไม่มีโรคประจำตัว มีความสนใจเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว มีความรู้เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่เคยผ่านประสบการณ์ที่ต้องใช้การต่อสู้ป้องกันตัว ไม่เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว และเคยรู้จักวิชาพลศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ป้องกันตัว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สนใจที่จะเลือกฝึก

วิชาโยคะ เห็นว่าอวัยวะของร่างกาย ที่ใช้เป็นอาวุธได้ดีที่สุดคือ หมด ส่วนอวัยวะที่เป็นจุดอันตรายที่สุดคือ อวัยวะเพศ

2. ความคิดเห็น เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว

2.1 ทางด้านจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว ความคิดเห็นที่มีอยู่ในระดับมาก ในข้อที่ว่า

- คนทั่วไปฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อการออกกำลังกาย
- คนทั่วไปฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อใช้ในการต่อสู้และป้องกันอันตรายให้กับตนเอง
- คนทั่วไปฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อประสบเหตุร้าย
- คนส่วนมากฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อไม่ให้ถูกรังแกอีก

2.2 ทางด้านการเรียนการสอนและการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมากที่สุด ในข้อที่ว่า

- ควรฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวในขณะที่มีร่างกายแข็งแรง และจิตใจอยู่ในสภาพที่แจ่มใส
- การฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ควรฝึกเป็นคู่ โดยเปลี่ยนกันเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกันสลับกัน
- ทุกคนมีโอกาสเลือกฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวได้ตามความถนัดและเหมาะสม
- ครูพลศึกษาควรมีความรู้ทางด้าน การต่อสู้ป้องกันตัว

2.3 ทางด้านประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว ความคิดเห็นที่มีอยู่ในระดับมากที่สุด ในข้อที่ว่า

- การต่อสู้ป้องกันตัวมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหา เฉพาะหน้าได้
- การต่อสู้ป้องกันตัวช่วยส่งเสริมให้ เป็นผู้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ได้
- การต่อสู้ป้องกันตัวช่วยส่งเสริมให้ เป็นผู้มีความสุขรอบคอบ เชื่อมมั่นในตนเอง

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว

3.1 ทางด้านจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า

- คนทั่วไปฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อการออกกำลังกาย
- ผลพลอยได้จากการต่อสู้ป้องกันตัวคือ สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ เช่น การชกมวยอาชีพ
- คนส่วนมากฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อลดปมด้อยของตนเอง
- คนส่วนมากฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อนำไปใช้ข่มเหงรังแกผู้อื่น

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

3.2 ทางด้านการเรียนการสอนและฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า

- การต่อสู้ป้องกันตัวควรได้รับการฝึกฝนมาตั้งแต่วัยเด็ก
- ควรจัดวิชาไอคิโดอยู่ในหลักสูตรบังคับสำหรับนักเรียนหญิงทุกคน
- ควรฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวในขณะที่มีร่างกายแข็งแรง จิตใจอยู่ในสภาพสมบูรณ์แจ่มใส
- การฝึกซ้อมการต่อสู้ป้องกันตัวควรฝึกโดยการ เปลี่ยนกัน เป็นฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกันสลับกัน

- ไม่ควรจัดวิชาที่เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว เป็นวิชาบังคับในหลักสูตร
- การเรียนกระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวิชาพลศึกษา ที่ควรสนับสนุน
- ทุกคนสามารถใช้การต่อสู้ป้องกันตัว โดยไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้อะไร หรือการฝึกซ้อมมาก่อน
- บุคคลทั่วไปควรฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวไว้
- ปัจจุบันไม่มีความจำ เป็นต้องฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว
- สื่อสารมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ มีส่วนช่วยสนับสนุนให้นักเรียนฝึกซ้อมหรือกระตุ้นความสนใจ เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว
- ทุกคนมีโอกาส เลือกฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวได้ตามความถนัด และเหมาะสม
- ครูพลศึกษาควรมีความรู้ทางด้านการต่อสู้ป้องกันตัว

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความคิดเห็น เกี่ยวกับการเรียนการสอนและฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.3 ทางด้านประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า

- การต่อสู้ป้องกันตัวมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้
- การต่อสู้ป้องกันตัวช่วยให้ เป็นที่เกรงขามของคนทั่วไป
- การต่อสู้ป้องกันตัวช่วยส่งเสริมให้ เป็นผู้มีพลังกล้าหาญ

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว

4.1 ด้านจุดประสงค์การต่อสู้ป้องกันตัว

- เพื่อป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากอันตรายหรือ เหตุฉุกเฉิน

- เพื่อสร้างความแข็งแรงสมบูรณ์ให้แก่ร่างกาย
- เพื่อช่วย เหลือผู้อื่นยามถูกรังแก หรือ เตือดร้อน
- เพื่อใช้ในการออกกำลังกาย
- เพื่อสร้างความเข้มแข็ง กล้าหาญ เชื่อมั่นในตนเอง
- เพื่อสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา
- เพื่อใช้แก้ปัญหา เฉพาะหน้า
- เพื่อให้มีความรู้และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว
- เพื่อมิให้ถูกผู้อื่นรังแก

4.2 ด้านการ เรียนการสอนและฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว

- ควรจัดให้มีการ เรียนการสอนอยู่ในหลักสูตรวิชาบังคับ
- ควรจัดอุปกรณ์และสถานที่อย่างพอ เพียงและมีคุณภาพ
- ครูผู้สอนควรมีประสบการณ์และความสามารถด้านนี้โดยเฉพาะ
- ควรนึกถึงความปลอดภัยขณะฝึกซ้อม เสมอ
- ควรจัดให้มีการ เรียนการสอนวิชานี้ตั้งแต่ เด็ก
- ควร เปิดอบรมหรือฝึกสอนผู้สนใจการต่อสู้ป้องกันตัวอย่างกว้างขวาง
- มีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องกัน
- ควรฝึกจากท่าพื้นฐานให้ดีก่อนแล้วค่อยพัฒนาไปตามลำดับขั้น
- ผู้ฝึกต้องมีความพร้อมและสนใจทางด้านนี้
- ควรจัด เป็นวิชา เลือกหรือกิจกรรม เสริมหลักสูตร

4.3 ทางด้านประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว

- เพื่อใช้ในการต่อสู้และป้องกันตัว
- เพื่อช่วย เหลือผู้อื่น
- เพื่อความแข็งแรงสมบูรณ์ของร่างกาย
- เพื่อการออกกำลังกาย
- เพื่อความ เชื่อมั่นในตนเอง แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้
- เพื่อ เป็นพื้นฐานในการฝึกกีฬาชนิดอื่น

- เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพ
- นำไปประกอบอาชีพอื่น ๆ
- อนุรักษ์ศิลปประจำชาติ

อภิปรายผลการวิจัย

1. เกี่ยวกับจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว ผลการวิจัย พบว่า จุดประสงค์ของการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวเพื่อการออกกำลังกาย เพื่อใช้ในการต่อสู้และป้องกันอันตรายให้กับตนเอง เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อประสบเหตุร้าย เพื่อไม่ให้ตนเองถูกข่มเหงรังแกอีก ซึ่งความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัวดังกล่าวอยู่ในระดับมาก แสดงว่านักเรียนมองเห็นความสำคัญและคุณค่าของการต่อสู้ป้องกันตัว ว่าการต่อสู้ป้องกันตัวเป็นการออกกำลังกายและมีประโยชน์ในการป้องกันตนเองและผู้อื่นให้ปลอดภัย อีกทั้งเป็นการป้องกันมิให้ผู้อื่นข่มเหงรังแกได้อีก ดังที่ นิคม ทาแดง (2521 : 10) กล่าวว่า ผู้เรียนศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่ได้เรียนไปเพื่อทำร้ายผู้อื่น หรือรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า แต่เรียนเพื่อป้องกันตนเอง ช่วยเหลือสังคม และรักษาไว้ซึ่งความยุติธรรมของสังคม ปกป้องผู้ที่อ่อนแอกว่าคน หรือดังที่ สมัย เมษะมาน (2518 : 9) กล่าวถึง คุณประโยชน์ที่ได้จากการเรียนวิชาป้องกันตัวไว้ดังนี้ คือ เป็นกีฬาที่ดีเลิศ ได้ผละกำลังโดยกายบริหาร ได้ความสุขโดยเกิดจากจิตที่สงบ เมื่อได้รับการอบรมจะเสริมทำให้สว่างงามและเป็นจิตวิทยา เบื้องสูง ไม่หวาดหวั่นอะไรง่าย ๆ ทำให้มั่นใจในตนเองและสร้างความมั่นใจให้ผู้อื่น หรือดังที่ บุญทรง สราวุธ (2514 : ไม่ปรากฏ เลขหน้า) กล่าวว่า ควรใช้การต่อสู้ป้องกันตัว เป็นคู่มือป้องกันตัวเองในยามที่ต้องเผชิญคนร้าย หรืออันตรายบนทางเปลี่ยว หรือในขณะที่ประสบความฉุกเฉินของคนที่ร้ายกลางถนน ท่านอาจจะใช้เทคนิคการต่อสู้ป้องกันตัวประกอบหน้าที่ของพลเมืองดีได้ผู้หนึ่ง นอกจากนั้นการต่อสู้ป้องกันตัว ยังมีคุณค่าทางด้านการออกกำลังกายอีกด้วย ดังที่ โฮก (Hoag 1983: 72-76) กล่าวว่า หลังจากเข้าร่วมสัมมนาการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวแล้วจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อย แต่ก็มีความสุข เพราะความรู้สึกทางธรรมชาติได้รับการตอบสนอง ได้ออกกำลังกาย อีกทั้งช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทางจิตใจอีกด้วย

2. เกี่ยวกับการเรียนการสอนและฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ผลการวิจัย พบว่า ควรฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวในขณะที่ร่างกายแข็งแรงและจิตใจอยู่ในสภาพว่า เร็งแจ่มใส การฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวควรฝึกเป็นคู่ โดย เปลี่ยนกัน เป็นฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกันสลับกัน ทุกคนมีโอกาส เลือกฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวได้ตามความถนัดและเหมาะสม ครูพลศึกษาควรมีความรู้ทางด้าน การต่อสู้ป้องกันตัว ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงว่า นักเรียนมีความเห็นว่า การกระทำใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย หรือฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ควรกระทำในขณะที่ร่างกายและจิตใจอยู่ในสภาพสมบูรณ์แข็งแรง มีความพร้อม เพราะการทำงานของร่างกายและจิตใจจะประสานสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด อย่างแยกออกจากกันไม่ได้ ถ้าร่างกายเจ็บป่วยหรือมีความผิดปกติทางจิตใจ วิดกกังวลก็จะมีผลทำให้ประสิทธิภาพของการทำงานลดน้อยลง ส่วนในข้อที่ว่า การฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ควรฝึกเป็นคู่ โดย เปลี่ยนกัน เป็นฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกันตัวสลับกัน ก็เพื่อสอดคล้องกับสภาพการณ์จริง โดยมีครู เป็นผู้ฝึกสอน หรือคอยแนะนำช่วยเหลือ ซึ่งครูพลศึกษานับ เป็นบุคคลที่มีบทบาทอยู่แล้ว ส่วนผลการวิจัยที่ว่า ทุกคนมีโอกาส เลือกฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวได้ตาม ความถนัดและเหมาะสมนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า การกระทำอะไรก็ตามที่ทุกคนชอบและพอใจ ผลการกระทำนั้นจะออกมาตามที่ตนเองหวัง และตั้งใจไว้ ดังนั้นการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวจึงควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ เลือกฝึกตามความสามารถและความต้องการ ซึ่งทางโรงเรียน อาจจัด เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักเรียนได้ เลือกเรียนตามความสนใจและความต้องการ โดยมีครูผู้มีประสบการณ์และความรู้ทางด้านนี้ เป็นผู้คอยแนะนำ ชี้แจง และช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด

3. เกี่ยวกับประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว ผลการวิจัย พบว่า การต่อสู้ป้องกันตัวมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ช่วยส่งเสริมให้ เป็นผู้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ช่วยให้ เป็นผู้มีความสุขรอบคอบ เชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัวดังกล่าวอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงว่านักเรียนมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการต่อสู้ป้องกันตัวว่า มีส่วนช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดสุขุมรอบคอบในการคิดและตัดสินใจเมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งยังช่วยสร้างความแข็งแรงสมบูรณ์ให้กับร่างกายอีกด้วย ดังที่สุนทร แม้นสงวน (2521: 27-30) กล่าวถึงคุณประโยชน์ที่ได้จากการเรียน

ศิลปการต่อสู้ป้องกันตัวไว้ว่า เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการป้องกันตัว และการตอบโต้คู่ต่อสู้โดยตรง เป็นการใช้อวัยวะของร่างกายมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ไม่ต้องใช้อาวุธนอกกายเราสามารถนำไปใช้ได้ใญามคับขันหรือถูกรังแกได้อย่างฉับพลัน นอกจากนี้ยังเป็นการบริหารร่างกายฝึกรวัยวะทุกส่วนให้เคลื่อนไหวและสัมพันธ์กับประสาท ชักจูงจิตใจให้สูง มีมารยาทดีงาม กล่อม เกลานิสัยให้เป็นผู้กล้าหาญ เป็นนักสู้ที่ทรหดมีความเยือกเย็น สุขุมรู้จักระงับโทสะ ไม่ใจร้อนผลิผลลาม อุณเฉียวง่าย มีไหวพริบ และความเชื่อมั่นตนเอง จึงควรที่จะได้ศึกษาหาความชำนาญที่แท้จริงกันต่อไป

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัวทางด้านต่าง ๆ ผลการวิจัย พบว่า

4.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงต่างก็มองเห็นคุณค่าและความสำคัญของการต่อสู้ป้องกันตัว เช่น เดียวกัน แต่ในบางข้อมีความคิดเห็นแตกต่างกัน เช่น คนทั่วไปฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวเพื่อการออกกำลังกาย นักเรียนชาย มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนหญิงอาจเป็น เพราะนักเรียนชายมีความชอบและสนใจทางด้านการต่อสู้ป้องกันตัวมากกว่า มีโอกาสได้ใกล้ชิดและสัมผัสการต่อสู้ป้องกันตัวมากกว่า อีกทั้งขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย ไม่นิยมส่งเสริมให้ผู้หญิงใช้วิชาเตะถีบ หรือกระโดด แต่ในปัจจุบันความเจริญต่าง ๆ มีมากขึ้น ความคิดเห็นความเชื่อต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไป ดังจะเห็นได้จากเดิมการเรียนวิชาพลศึกษาบางวิชา เช่น วิชาตะกร้อ จัดให้เฉพาะนักเรียนชาย ส่วนนักเรียนหญิงจัดวิชาอื่นมาสอนแทนได้ตามความเหมาะสม แต่จะพบว่า โรงเรียนต่าง ๆ เปิดสอนวิชาตะกร้อ มวยไทย การต่อสู้ป้องกันตัวให้กับนักเรียนชายและนักเรียนหญิง อีกทั้งยังจัดวิชายูโด ซึ่งเป็นวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (กระทรวงศึกษาธิการ 2523: 183 - 184) เช่นเดียวกับความคิดเห็นที่ว่าผลพลอยได้จากการต่อสู้ป้องกันตัวคือสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ เช่นการชกมวยอาชีพ ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นนักเรียนชายสูงกว่า เพราะนักเรียนชายสามารถนำทักษะและความสามารถของตนไปใช้ประโยชน์ได้จริง เช่น การชกมวยอาชีพ หรือนำเป็นคุณสมบัติในการเล่าเรียนประกอบอาชีพต่าง ๆ เช่น ทหาร ตำรวจ พนักงานรักษาความปลอดภัย ตลอดจนการสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง ในทางตรงกันข้ามค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่ว่า คนส่วนมากฝึกการต่อสู้

ป้องกันตัวเพื่อลดปมด้อยของตนเอง และเพื่อนำไปใช้ข่มเหงรังแกผู้อื่น อยู่ในระดับน้อย เพราะเป็นแบบสอบถามประเภทนิเสธ ซึ่งสอดคล้อง นิคม ทาแดง (2521:10) ว่า "ผู้เรียนศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวไม่ได้เรียนไปเพื่อทำร้าย หรือรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า แต่เรียนเพื่อป้องกันตนเอง และบริการสังคม รักษาไว้ซึ่งความยุติธรรมของสังคม ปกป้องผู้ที่อ่อนแอกว่าคน"

4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ในบางข้อมีความแตกต่างกันในข้อที่ว่า การต่อสู้ป้องกันตัวควรได้รับการฝึกฝนมาแต่วัยเด็ก คำเจื่อนักเรียนหญิงมากกว่า อาจเป็นเพราะว่านักเรียนหญิงเห็นว่าวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวควรได้รับการฝึกฝนหรือเรียนรู้มาตั้งแต่เด็ก ดังคำกล่าวที่ว่า "ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก" หรือเห็นได้จากจำนวนเด็กผู้หญิงที่เล่นกีฬา พบว่าเด็กที่โตขึ้นไม่ค่อยเล่นกีฬาหรือเล่นน้อยลงอาจเป็นเพราะความอาย อุปกรณ์สถานที่ เวลาและโอกาสไม่อำนวยก็ได้ จึงควรฝึกมาแต่วัยเด็ก เช่นเดียวกับความคิดเห็นที่ว่า ควรจัดวิชาไอคิโดอยู่ในหลักสูตรบังคับสำหรับนักเรียนหญิงทุกคน คำเจื่อนักเรียนหญิงมากกว่า เพราะนักเรียนหญิงมีความต้องการและสนใจการต่อสู้ป้องกันตัวมากขึ้น ดังที่มีการสาธิตการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวทางโทรทัศน์หรือมีภาพยนตร์เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้หญิง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า "ผู้หญิงถ้าหากว่าได้เรียนรู้ศิลปะของการป้องกันตัวเองไว้บ้างแล้ว ก็จะสามารถป้องกันตัวเองให้พ้นจากการรุกราน ข่มเหงรังแกของผู้ชายได้ โดยตนเองไม่เกิดอันตรายแต่อย่างใด" (ศิลปะป้องกันตัวสำหรับสุภาพสตรี 2512: 2) ส่วนหัวข้อการฝึกซ้อมการต่อสู้ป้องกันตัวต้องยึดหลัก "ปลอดภัยไว้ก่อนเสมอ" สอดคล้องกับ บุญทรง สราวุธ (2514: 3) "ในการฝึกหรือปฏิบัติแต่ละครั้งต้องเป็นไปด้วยความระมัดระวัง เพราะหากเกิดเพลิงพล้ำแล้วอาจบาดเจ็บเสียหาย ทพพลภาพ หรือตายได้" ดังที่ สมัย เมษะมาน (2518: 9) กล่าวว่า "วิชาการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวให้ได้ผลและปลอดภัย ต้องมีความเคารพ เชื่อฟังในตัวผู้แนะนำ หรือสอน ต้องมีความขยันหมั่นเพียรฝึกทำบ่อย ๆ ด้วยความอดทน ขณะฝึกซ้อมหรือเรียนจากครูผู้สอนให้ใช้สติปัญญาควบคุมตนเอง" ส่วนข้อที่ว่าทุกคนสามารถใช้การต่อสู้ป้องกันตัวโดยไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้ หรือการฝึกซ้อมมาก่อนนั้น เพราะธรรมชาติของคนเมื่อมีภัย อันตรายเกิดขึ้นกับตนเอง ก็ต้องหาทางต่อสู้และป้องกันตนเองให้ปลอดภัย ซึ่งเป็นสัญชาตญาณประจำตัว และเป็นหน้าที่โดยอัตโนมัติของมนุษย์อยู่แล้ว (โปรง สัตย์สนอง 2526:1) ส่วนข้อที่ว่าสื่อมวลชนเช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ มีส่วนช่วยสนับสนุน

ให้นักเรียนฝึกซ้อมหรือกระตุ้นความสนใจ เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว ดังเช่น บรรเจิด ศรีเศรษฐกุล (2521: 28) เล่าถึงเหตุผลที่เขาสนใจและฝึกซ้อมยูโด ว่า "เมื่อสมัย 9 ปีที่แล้วมีหนังสือที่ฮิต และชวนติดตามมากที่สุดเรื่องหนึ่ง เป็นหนังสือเกี่ยวกับชีวิตและการต่อสู้ของนักศึกษานายหนึ่งของผู้หญิง ซึ่งมีความมุ่งมั่นมาปรารถนาที่จะเป็นนักยูโด ที่เก่งกล้าสามารถเหมือนพ่อของตนให้ได้ หนังสือเรื่องนี้เป็นหนังสือที่มีคุณค่าแก่การติดตามและควรดูเพราะเป็นหนังสือที่แฝงด้วยคติเตือนใจ ชีวิตการต่อสู้ ความรัก และความยุติธรรม ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงตั้งใจ และเริ่มฝึกซ้อมวิชายูโดมาจนถึงปัจจุบันนี้" สอดคล้องกับ วิลเลียม (William 1983: 26-28) กล่าวว่า "ในสมัยก่อนชาวยุโรปไม่มีใครรู้จักศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว จนกระทั่งได้มีภาพยนตร์ โทรทัศน์เข้ามามีบทบาท เช่น บริษัท ชอว์ บราเธอร์ (Shaw Brothers) โกลเด้น ฮาร์เวส (Golden Harvest) หรืออาจจะเรียกว่า เส้นโลหิตของฮอลลีวูด (Hollywood Shaolin) ก็ได้ทำให้ในปัจจุบันประชาชนน้อยคนนักที่จะไม่รู้จัก เทควนโด กังฟู หรือที่ซุง (Chung) 1977: 807) กล่าวว่า "คาราเต้ในปัจจุบันไม่เพียงแต่เป็นที่สนใจของรายการทีวี ภาพยนตร์ เท่านั้น แต่ยังเป็นที่น่าสนใจในหมู่นักศึกษาวิทยาลัยอีกด้วย ในสหรัฐอเมริกา ปี ค.ศ. 1975 มีผู้สนใจประมาณ 164, 800 คน" จากที่กล่าวมา เป็นความคิดเห็นที่นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงเห็นว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในข้อที่ว่า คนพิการทางร่างกายก็สามารถเรียนรู้หรือฝึกซ้อมการต่อสู้ป้องกันตัวได้ เป็นความคิดเห็นที่ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเห็นว่าไม่แตกต่างกัน ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ใกล้เคียงกันแสดงว่า นักเรียนมีความคิดเห็นว่าคนพิการก็สามารถเรียนรู้หรือฝึกซ้อมการต่อสู้ป้องกันตัวได้ ตรงกับที่ กิวลิก (Gulick 1983 : 67-71) กล่าวไว้ในบทความเรื่อง ศิลปะการใช้ไม้ค้ำยันรักแร้ (The art of the deadly crutch) กล่าวถึงแนนซี โรเวลล์ สจ๊วต (Nancy Rowell Stewart) สูง 4 ฟุต ขาสั้น ไม่สามารถเคลื่อนที่ เดินไปได้เนื่องจากโรคกระดูกงอก เธอใช้ไม้ค้ำยันเป็นเครื่องช่วยในการเคลื่อนที่ เธอสามารถเดินไปมาบนไม้เท้าได้เร็ว และไกลกว่าตอนที่เธอยังเด็กอยู่ เธอกล่าวว่า การฝึก เทควนโดช่วยให้กล้ามเนื้อของเธอแข็งแรงขึ้น เธอสามารถเตะหน้าของคนที่สูง 6 ฟุต ได้โดยยืนบนไม้เท้าของเธอ เธอชักชวนให้คนพิการทั่วไปฝึก เทควนโด เช่นเดียวกับที่เธอและเพื่อนคนพิการในโรงเรียนของเธอฝึก"

4.3 ความคิด เห็นเกี่ยวกับประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว

ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมองเห็นประโยชน์และการนำไปใช้เช่นเดียวกัน แต่ในบางข้อมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ดังข้อที่ว่า การต่อสู้ป้องกันตัวมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ค่าเฉลี่ยนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย ซึ่งในเหตุการณ์ที่เป็นจริงแล้วนักเรียนชาย มีโอกาสใช้การต่อสู้ป้องกันตัวมากกว่าหญิง แต่ค่าเฉลี่ยทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับ คิม (Kim 1983: 8-11) กล่าวว่า "การฝึกเทควันโด เป็นการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวเพื่อเตรียม ร่างกาย และจิตใจให้พร้อมที่จะเผชิญภัยหรือไว้ป้องกันภัยอันตราย" เช่นเดียวกับที่ว่า การต่อสู้ป้องกันตัวช่วยให้เป็นที่เกรงขามของคนทั่วไป และส่งเสริมให้เป็นผู้มีความกล้าหาญ โดยส่วนตัวผู้วิจัย เห็นว่า บุคคลใดก็ตามที่มีความรู้หรือมีทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ย่อมต้องมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีความกล้าหาญ กล้าคิด และตัดสินใจ เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ เป็นคนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง นอกจากนั้นแล้วยังเป็นผู้ที่มีความอ่อนน้อม สุภาพ อยู่ในตนเองอีกด้วยดังจะเห็นได้จาก "ปรมาจารย์ มอริเฮ อุเอชิบะ ผู้คิดค้นศิลปะการป้องกันตัวแบบใหม่คือ ไอคิโด ท่านเป็นคนที่ดูผิวเผิน แล้วทำทางอ่อนแอ ตัวเตี้ย รูปร่างผอม แต่ร่างกายกลับแข็งแรงกว่าท่าทางภายนอก" (สุนทร แม้นสงวน 2521: 2) หรือจากความหมายของยูโด ซึ่งแปลว่า "ทางหรือหลักแห่งความสุภาพ ตามหลักการของ จิโกโร คาโน ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์ เป็นสมาชิกสภาขุนนางของญี่ปุ่น และเป็นนายกสถานโคโดกัน กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ผู้ให้กำเนิดวิชายูโดเห็นว่า สวัสดิภาพแห่งสังคมมนุษย์นั้น สำคัญขึ้นอยู่กับความสุภาพ เรียบร้อยและผู้ที่สุภาพ เรียบร้อยนั้นจำเป็นต้องมีร่างกาย และจิตใจสมบูรณ์" (กรมพลศึกษา กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ 2526: 3) สอดคล้องกับ (ชนะ พรหมประสิทธิ์ 2524: 6) กล่าวว่า คุณประโยชน์ของมวยไทย โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับการฝึกฝนวิชามวยไทย จนมีฝีมือดีแล้ว ย่อมจะทำให้เกิดประโยชน์แก่ตน สังคม เช่น ทำให้มีความมั่นใจในตนเอง เกิดความกล้าหาญ มีความสุขุมเยือกเย็น รู้จักหาเหตุผล มีความมานะอดทนในการสร้างสมรรถภาพทางกาย มีเชาว์ไหวพริบ และสามารถนำไปใช้ป้องกันตัวได้ มีความเข้มแข็งอดทน ไม่ท้อแท้ต่อเหตุการณ์ต่างๆ

4.4 ความคิดเห็นของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เกี่ยวกับการประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว การเรียนการสอน การฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง น่าจะมีความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกัน เพราะผู้วิจัยคิดว่า ประสบการณ์ ความเชื่อ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัวของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงน่าจะแตกต่างกัน เพราะชนบทรอบริการนิยมประเพณี การปลูกฝังคุณธรรม การอบรมเลี้ยงดูของไทย ไม่นิยมให้ผู้หญิง เคาะ ถีบ กระโดด หรือเล่นกีฬา แม้แต่ร่วมกิจกรรมบางอย่าง เช่นเดียวกับผู้ชาย แต่ก็อาจจะเป็นเพราะในปัจจุบันนี้ความเจริญทางด้านต่าง ๆ มีมากขึ้น ความเชื่อ ชนบทรอบริการประเพณีต่าง ๆ เปลี่ยนไป เด็กผู้หญิงและผู้ชายได้รับการอบรมเลี้ยงดู การศึกษาหาความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ เท่าเทียมกัน จึงทำให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจัดวิชา เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว เป็นวิชาบังคับในหลักสูตร
2. ควรจัดให้มีอุปกรณ์และสถานที่ฝึกอย่างเพียงพอกับความต้องการของนักเรียน
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบ ควรจัดให้มีการฝึกอบรม ครูผู้สอนวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวอย่างทั่วถึง เพื่อให้ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจ อันจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์มากยิ่งขึ้น
4. ควรจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรในรูปแบบต่าง ๆ เช่น จัดการแข่งขัน จัดหาเอกสาร ข่าวสารความเคลื่อนไหวในเรื่องการต่อสู้ป้องกันตัว หรือให้นักเรียนร่วมกันจัดนิทรรศการอีกทั้งอาจเชิญวิทยากรมาสาธิตการต่อสู้ป้องกันตัวให้นักเรียนได้ชม เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ กระตือรือร้น และมีความรู้กว้างขวาง เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาการจัดดำเนินการและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายที่เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว
2. นำความคิดเห็น เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานครไปใช้ในการจัด และปรับปรุงหลักสูตร ต่อไป